

SCÉNÁŘ K AUDIOREPORTÁŽI

Zpracovali: Elen Satoriová, Anika Kajnarová, Matěj Kubík

Jiří Pliešтик je akademický sochař působící nejen v Česku, ale i v zahraničí. Za dob komunismu se aktivně zapojoval do protirežimní činnosti. Své dětství prožil ve Žďáře nad Sázavou, ale nevzpomíná na něj úplně nejlépe.

Žďár, ten Stalingrad, kde já jsem žil, tak to bylo sídliště, kam se přistěhovali lidi z venkova a kteří byli zvyklí na svoje prostředí venkovský a teď najednou se ocitli u té továrny a ty vztahy tam byly docela nehezký, mezi lidma. “

Po základní škole studoval na Střední průmyslové škole strojírenské ve Žďáře. Po maturitě se chtěl dále vzdělávat, proto nastoupil na ČVUT do Prahy.

Tam jsem vydržel jen tři semestry a pak jsem pochopil, co chci dělat, takže jsem z té školy odešel a začal jsem se věnovat přípravě na vysokou školu uměleckého typu. “

O jeho budoucím povolání sochaře rozhodla náhoda.

No, to je zajímavý, že to k tomu stačí někdy jen takovej mžik, takovej moment jo, Já jsem chodil na večerní kreslení, kde se kreslilo podle modelů, nějaký portréty a figury, takže mě to tak nějak těšilo a nějak jsem si říkal, že bych chtěl jít na tu akademii a jednou tam přišel suplovat manžel té učitelky a dal nám do ruky hlinu a prostě jsme začali modelovat.

Jiří Pliešтик byl za minulého režimu aktivním členem disentu a tak nechyběl 17. listopadu 89 na demonstraci na Albertově.

Oni vždycky jako zatlačili, a pak začali třeba obuškama do těch lidí bít, a to jsem neviděl, protože jsem byl docela vepředu, ale oni tam vzadu u Národního divadla to tam tlačili a to byl takovej zvuk jako když jede kombajn, takovej pravidelnej zvuk tttttttt.’

Po převratu neotálel a pokračoval ve své práci. Chvilí působil jako pedagog v Dánsku, poté jako koordinátor nadace pro začínající umělce, dále jako aktivní fotograf a sochař. Jeho památník bojovníkům 2. světové války v zahraničí, můžeme vidět v Praze na Vítězném náměstí.

Já jsem do toho jakoby vtělil ženské torzo, protože jsem si říkal, vy furt mluvíte o chlapech, ale jako ty ženy taky jako něco dělaly, ne, v tý válce, a oni se o tom vůbec nechtěli bavit, jo a no, tak já jsem to vyhrál a oni to vůbec nechtěli, ti vojáci.

Největší změnou po pádu komunismu pro něj ale i pro většinu lidí byla svoboda. A s tím tak trochu i chaos.

Mnoho lidí nechápalo, že svoboda je taky zodpovědnost, že to není jenom takový, jako že si můžu dělat co chci, ale že jsou hranice, kde končí svoboda toho druhého, tak musí končit i ta moje, že se musí nějak to prolínat, takže ta svoboda byla tehdy taková víc bez taková bez zodpovědná a že se to jako učíme, no, tu svobodu.

A co Jiří Pliešтик vzkazuje nám, mladé generaci? O svobodu se vyplatí bojovat a je nutné si ji chránit. Protože je velmi snadné o ni zase přijít.